



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Jaromírem Klepšem v právní věci

žalobce: B. Y., nar. X, st. příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený Mgr. Pavlem Kehlem, advokátem
sídlem Panská 895/6, Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu ze dne 23. 2. 2026 pod č. j. OAM-0361946/DO-2026 jako nepřijatelné,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 23. 2. 2026 jeho žádost o dočasnou ochranu zaevidovanou pod č. j. OAM-0361946/DO-2026 jako nepřijatelnou **byl nezákonný.**

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobce a **přikazuje se** mu, aby do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu ze dne 23. 2. 2026, zaevidované pod č. j. OAM-0361946/DO-2026 jako nepřijatelné.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **10.140 Kč** k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Kehla, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

I. Předmět věci

1. Žalobce je občanem Ukrajiny. Dne 23. 2. 2026 mu žalovaný vrátil formulář žádosti o dočasnou ochranu s tím, že je nepřijatelná z důvodu, že žalobce získal dočasnou ochranu v jiném členském státě EU a bylo učiněno prohlášení podle § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „*Lex Ukrajina*“).

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobce uvedl, že mu byla udělena dočasná ochrana na území členských států Evropské unie – konkrétně v Polsku. Žalobce je nadále držitelem dočasné ochrany v Polsku. Nezákonnost zásahu spatřuje žalobce ve skutečnosti, že takovýto postup (konstatování nepřijatelnosti jeho žádosti) je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně a Prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4.3.2022 (dále jen „*prováděcí rozhodnutí Rady*“). Je toho názoru, že ust. § 5 odst. 1 písm. f) *Lex Ukrajina* neodpovídá znění čl. 28 směrnice rady 2001/55/ES (dále jen „*směrnice*“ nebo „*směrnice o dočasné ochraně*“), odporuje také podstatě registrace osob za účelem dočasné ochrany, které musely opustit zemi svého původu, jako to předpokládá prováděcí rozhodnutí Rady. Prokázání státní příslušnosti (nebo mezinárodní ochrany udělené na Ukrajině), pobytu na Ukrajině a případně rodinné vazby jsou dostatečně k okamžité registraci osoby k dočasné ochraně. Žalobce je tedy poživitelem dočasné ochrany již na základě toho, že spadá do kategorie osob dle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady, jak vyplývá z čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně. Současně čl. 28 směrnice o dočasné ochraně stanovuje podmínky, ze kterých je možné vyloučit i při splnění výše uvedené základní podmínky automatické udělení dočasné ochrany a to pouze při současném splnění některé z výjimek uvedených v tomto ustanovení. Ani jeden z těchto taxativně vyjmenovaných důvodů nedopadá na situaci žalobce, neboť tento se nijak neprovinil proti veřejnému pořádku na území ČR, nepáchal žádnou trestnou či jinou protiprávní činnost. Dále žalobci svědčí právo pobývat v zemi dle svého výběru, které je zakotveno např. v bodu 16 preambule prováděcího rozhodnutí Rady. Uvedené je dále možno dovodit z bodu 15 preambule prováděcího rozhodnutí Rady, kterým se členské státy dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 směrnice o dočasné ochraně.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě soudu navrhnul, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný setrval na názoru, že postupoval v souladu se zákonem, neboť žalobce, jak i sám tvrdí, je držitelem identifikačního čísla PESEL používaného v Polsku pro registraci osob s trvalým či dočasným pobytem v Polsku.
4. Žalovaný konstatoval, že dočasnou ochranou se ve smyslu § 2 odst. 1 *Lex Ukrajina* rozumí oprávnění k pobytu na území ČR, nikoliv dočasná ochrana jako institut. Poukázal na ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 3 odst. 3 *lex Ukrajina*. Uvedl, že oznámení podle § 3 odst. 3 *lex Ukrajina* ministerstvo vnitra Evropské komisi dne 25. 8. 2025 odeslalo a zveřejnilo jej

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vzápětí na svých internetových stránkách (Dopis Evropské komisi - Aktuální informace o migraci). Z formulace ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina pak jednoznačně plyne, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu postačí, pokud cizinec v jiném členském státě dočasnou ochranu získal, žádá další podmínka již není třeba. To znamená, že to, zda je aktuálně držitelem povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany nebo ne, není pro naplnění tohoto důvodu nepřijatelnosti rozhodné. Doplnil, že žalobce v žádosti neuvedl, že by na území žil některý z jeho rodinných příslušníků, který by již byl držitelem dočasné ochrany a nelze uvažovat ani o sloučení s jiným členem rodiny (srov. § 51 a § 52 Lex Ukrajina). Žalovaný tedy neměl jinou zákonnou možnost než žádost žalobce o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelnou.

5. Žalovaný dále navrhl, aby městský soud podal v této souvislosti k Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku. Je mu známa judikatura soudů k aplikovatelnosti důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina pro jeho nesoulad s právem EU, nicméně s tímto závěrem žalovaný nesouhlasil. Až Soudní dvůr EU má v konečném důsledku rozhodnout o souladu tohoto důvodu výluky s právem EU. Měl k tomu příležitost již v rámci případu C-753/23 *Krasiliva*, kde se k uvedené otázce Soudní dvůr EU sice přímo nevyjádřil, nicméně v bodě 30 svého rozhodnutí podle žalovaného poskytnul členským státům možnost odepřít povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany osobám, které již toto povolení získaly v jiném členském státě. Odkázal také na nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a nové body jeho preambule. Tím byl podle žalovaného zpochybněn výklad Komise ve sdělení *Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382* (Úř. Věst. C 126I), který byl nadto uveden až v dokumentu týkajícím se často kladených otázek. Už za této situace podle žalovaného nejsou dány podmínky *l'acte clair* ani *l'acte éclairé* pro neaplikaci § 5 odst. 1 písm. d) nebo f) Lex Ukrajina pro rozpor s právem EU. Poukázal na rozhodnutí německého orgánu, který zamítl držiteli dočasné ochrany v ČR žádost o pobytové oprávnění z téhož titulu v SRN a nařídil mu, aby spolkové země opustil. Dokud nebude ze strany Soudního dvora jednoznačně zodpovězena otázka možnosti přesunů držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy, bude žalovaný nadále nejspíše aplikovat § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.
6. Žalovaný poté s drobnými odchylkami zopakoval ty samé argumenty, které již mnohokrát přednesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení sp. zn. 10 A 186/2025, 10 A 145/2025, 10 A 157/2025 nebo 18 A 102/2025, 36 A 4/2026, 36 A 5/2026, 36 A 8/2026 a mnoho dalších), jimiž zpochybňoval judikaturu, která dospěla k nezákonnosti jeho postupů podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, a citoval recitály nového prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460. Podstata jeho argumentace je přes několik drobných doplnění prakticky identická s jeho vyjádřením ve věci vedené před nadepsaným soudem ve věci sp. zn. 10 A 186/2025. Žalovaný tedy své vyjádření k žalobě z valné části převzal z jiných svých vyjádření k obdobným žalobám. Soud proto – pro stručnost – stran argumentace žalovaného k zákonnosti § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina odkazuje na naraci rozsudků ve výše uvedených řízeních.
7. Soud následně neshledal za potřebné vyžádat stanovisko žalobce k vyjádření žalovaného.

III. Posouzení věci

8. Soud konstatuje, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, je tedy včasná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

9. Podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina platí, že „*Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen*“. Správní soudy ale v minulosti konstatovaly, že výluku soudního přezkumu podle tohoto ustanovení nelze aplikovat pro její nesoulad s právem EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 25, a na něj navazující judikaturu). Žaloba je tedy také přípustná.
10. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili. Soud vycházel jen z podkladů, které byly oběma stranám známy, a ke kterým se obě strany mohly vyjádřit, především tedy ze žádosti o dočasnou ochranu ze dne 23. 2. 2026 a z jejích podkladů, které žalobce žalovanému předložil.
11. Nařídit jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. To je podle názoru soudu pro věc zcela nadbytečné. Rozhodné skutečnosti vyplývají ze správního spisu a současně zásadní je otázka, zda lze v této situaci legitimně aplikovat důvod nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.
12. Žalovaný ve vyjádření odkazoval na dohodu členských států o vyloučení článku 11 směrnice o dočasné ochraně. Tento dokument byl podkladem pro přijetí prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 (jde tedy o jeden z podkladů pro přípravu právního předpisu a do jisté míry o obdobu důvodové zprávy), soudu i žalovanému je jeho obsah znám z mnoha předchozích řízení o obdobných žalobách. Jde o veřejně dostupný dokument, s jehož obsahem se žalobce mohl seznámit a vyjádřit se k němu. Soud má proto za to, že jím není třeba provádět dokazování, což potvrzuje veškerá dosavadní judikatura NSS, jenž jej v řadě níže citovaných rozsudků v obdobných věcech opakovaně hodnotil, aniž by jím on nebo příslušný krajský soud v předchozích řízeních provedl dokazování. Soud neshledal důvod provádět dokazování ani Dopisem Evropské komisi – Aktuální informace o migraci, neboť s ohledem na konstantní judikaturu správních soudů by bylo v tomto ohledu dokazování nadbytečné. Dokument Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382 (Úř. Věst. C 126I) je přitom také veřejně dostupný a žalobce se k němu také mohl vyjádřit. Veřejně dostupné dokumenty k projednání návrhu směrnice o dočasné ochraně není také třeba důkazem provádět, neboť je to nadbytečné – Nejvyšší správní soud totiž již vysvětlil, že mechanismus přemístění byl upraven prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 (v podrobnostech k tomu viz níže). Rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory (Erzgebirgskreis) ze dne 14. 11. 2025, č. j. 103.1/25-350-20251490/LiS, s českým překladem soud důkazem neprovedl, neboť uvedené rozhodnutí není pro posuzované řízení relevantní, jak soud vysvětlí níže.
13. Podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.

Ve věci není zapotřebí podávat předběžnou otázku

14. Jak vyplývá z čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, povinnost položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru, vyvstane-li otázka výkladu unijního práva v jeho věci (a nejsou-li dány výjimky *acte clair* či *acte éclairée*), má pouze soud, jehož rozhodnutí v dané věci nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Vzhledem k tomu, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozsudek městského soudu lze napadnout kasační stížností, městský soud není povinen předběžnou otázku položit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2007, č. j. 3 As 22/2006 – 138, č. 1321/2007 Sb. NSS, a na něj navazující judikatura, recentně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 6 Azs 1/2024 – 30). Nehraje přitom roli, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem. Z výše odkazované judikatury plyne, že první a základní podmínkou pro položení předběžné otázky krajským soudem nebo Nejvyšším správním soudem je, že tyto soudy považují rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce za nutné k tomu, aby ve věci mohly rozhodnout.

15. K takové situaci však podle názoru městského soudu ve zde posuzované situaci nedošlo. Jak již správní soudy judikovaly v minulosti (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 102/2025 – 21), ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina sestává ze dvou podmínek, přičemž ta první představuje toliko reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona, které podle dosavadní judikatury nejsou v souladu s právem Evropské unie. K otázce, zda je namístě podávat k Soudnímu dvoru předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rámci tzv. „dubnové judikatury“ (viz např. body 43 až 47 rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. 4682/2025 Sb. NSS). Uvedené důvody pro výše konstatovanou podobnost přitom platí také stran § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.
16. Jak konstatoval sám žalovaný, Soudní dvůr EU již měl příležitost vyjádřit se k druhotnému pohybu osob, které získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany. Ve výše uvedeném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 se přitom Nejvyšší správní soud zabýval také bodem 30 rozsudku Soudního dvora ve věci C-753/23 *Krasiliva* [srov. body 65 až 67 rozsudku NSS] a žalovanému již vysvětlil, že uvedený odstavec z rozsudku Soudního dvora EU nevylučuje možnost držitele dočasné ochrany přesunout se z jednoho členského státu do členského státu jiného. Pokud jde o nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a jeho novou preambuli, i k této otázce se již správní soudy opakovaně vyjadřovaly; v tomto ohledu městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28, a na něj navazující judikaturu (recentně zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025 – 31). NSS vyslovil, že cílem nových bodů recitálu uvedeného prováděcího rozhodnutí je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně (srov. body 13 až 15 zmiňovaného rozsudku č. j. 1 Azs 126/2025 – 28). Aplikace evropského práva zde nečiní výkladové potíže a netvoří tedy ani překážku pro rozhodnutí městského soudu, pro žalovaným předestřené důvody proto není nutné podávat novou předběžnou otázku.
17. Pokud jde o praxi německých úřadů, žalovaný od žalovaného obdržel rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory (Erzgebirgskreis) ze dne 14. 11. 2025, č. j. 103.1/25-350-20251490/LiS. Uvedené rozhodnutí se opírá o bod 4 recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a z něj dovozuje nepřipustnost druhotného pohybu osob, které již získaly pobytové oprávnění v jiném členském státě. Jde nicméně o rozhodnutí správního orgánu, proti kterému je přípustný opravný prostředek (tj. jde o rozhodnutí v prvním stupni), a které se výslovně neopírá o judikaturu tamních soudů. Uvedené rozhodnutí samo o sobě neprokazuje, že by v Německu existovala ustálená praxe, která evropskou právní úpravu dočasné ochrany vykládá odlišně než české správní soudy; ostatně v rozhodnutí je přímo uvedeno, že tuto praxi zakládá se svou účinností nové prováděcí rozhodnutí, i v Německu tedy doposud patrně byl druhotný přesun držitelů dočasné

ochrany možný (v překladu rozhodnutí je výslovně uvedeno: „*odchylně od předchozí praxe je proto nyní u žádostí podaných po vstupu prováděcího rozhodnutí (EU) 2025/1460 v platnost dne 13. srpna 2025 nutné ověřit, zda daná osoba již má nárok na ochranu podle směrnice 2001/55/ES v jiném členském státě*“). Německé prvostupňové správní rozhodnutí tedy nemůže obstát v kontrastu s ustáleným názorem českého Nejvyššího správního soudu, který městskému soudu předkládá jasná vodítka postupu při interpretaci evropské legislativy.

18. Městský soud proto nepovažuje za nutné podat k Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina s právem EU, jak požadoval žalovaný. V tomto ohledu lze totiž vycházet z konstantní judikatury správních soudů a Nejvyššího správního soudu.

Důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je neaplikovatelný

19. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
20. V projednávané věci jsou splněny první, čtvrtá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v Polsku. Tato skutečnost přitom sama o sobě indikuje, že podmínky pro přiznání dočasné ochrany žalobce splňuje. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu žalovaného, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka testu je tím pádem taktéž splněna.
21. Zbývá tedy posoudit třetí podmínku, (ne)zákonnost zásahu žalovaného a také druhou podmínku: otázku, zda takový zásah nějak zkrátí žalobcova práva.
22. Soud připomíná, že podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže
- c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu **požádal v jiném členském státě** Evropské unie,
 - d) je podána cizincem, kterému **byla udělena dočasná** nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
 - f) je podána cizincem, který **je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě** Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
- (zvýraznil soud)
23. Jak soud připomněl již výše, nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina sestává ze dvou částí (podmínek): jednak z již existujících důvodů

nepřijatelnosti žádostí podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, jednak připojuje dodatečnou podmínku učiněného oznámení podle § 3 odst. 3 téhož zákona.

24. Otázkou nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina se kasační soud zabýval po vydání rozsudku ve věci *Krasiliva* mnohokrát (např. v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023 – 27, č. 4683/2025 Sb. NSS z 1. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024 – 42 z 3. 4. 2025 a mnoha dalších). Existence práva oprávněné vysídlené osoby (držitele dočasné ochrany) na druhotnou volbu státu pobytu je podrobně popsána jednak v již odkazovaném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 (viz body 53 až 70), a poté i v celé řadě navazujících rozsudků Nejvyššího správního soudu, v nichž shledal postup stěžovatele vůči žadatelům jako nezákonný zásah. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku zabýval také následky vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (body 53 a následující uvedeného rozsudku), ale také otázkou přemístění podle článku 15 a 26 uvedené směrnice. Navzdory nesouhlasné argumentaci žalovaného nadále platí, že přijetím prováděcího rozhodnutí došlo k odchýlení od obecného režimu směrnice o dočasné ochraně vycházejícího z kapacitních možností jednotlivých členských států, k jejichž zachování slouží právě mechanismy přerozdělování podle článku 15 odst. 5 a článku 26 směrnice o dočasné ochraně (viz bod 55 uvedeného rozsudku NSS). Přímý účinek pravidla, podle něhož členské státy nemohou stanovit osobám požívajícím dočasné ochrany podmínky méně příznivé než ty vymezené ve směrnici o dočasné ochraně, je rozveden v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024 – 29 (viz body 42 až 45).
25. Judikatura správních soudů a Nejvyššího správního soudu je tedy ustálena na názoru, že důvody nepřijatelnosti žádostí o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina nejsou v souladu s právem EU a nelze je proto aplikovat. Repetitivní argumentace žalovaného na uvedených závěrech ničeho nemění, není způsobila je zvrátit.
26. Městský soud přitom již zohlednil rovněž navazující argumentaci žalovaného a nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina (např. rozsudky č. j. 10 A 186/2025 – 31, č. j. 10 A 157/2025 – 29 nebo č. j. 18 A 102/2025 – 21 a mnoho dalších). V uvedených rozsudcích již městský soud žalovanému předestřel také důvody, pro které oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina nemůže uvedený důvod nepřijatelnosti žádosti legitimovat. Uvedený závěr přitom již aproboval také Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025 – 31, bod 33).
27. Námitkami týkajícími se bodů 4 až 6 recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 se také již zabýval městský soud v rámci rozhodnutí odkazovaných v předcházejícím odstavci, Nejvyšší správní soud se těmito námitkami zabýval v rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28 (a v dalších jej následujících, recentně např. v již odkazovaném rozsudku č. j. 4 Azs 251/2025 – 31, bod 28). Ani zde vyjádření žalovaného nepřináší ničeho nového a pouze opakuje argumentaci z předchozích řízení.
28. Městský soud proto nemá důvodu odchýlit se od své dosavadní judikatury a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu k uplatnitelnosti důvodu nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. V tomto důvodu nepřijatelnosti žádosti žalobce o dočasnou ochranu tedy městský soud spatřuje nezákonný zásah (3. podmínka), který současně krátí evropskou

legislativou garantovaná práva žalobce na dočasnou ochranu (2. podmínka). Splněny byly všechny podmínky pro vyslovení nezákonnosti zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

29. Vzhledem ke shora uvedenému soud dle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobci jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný – aplikovaný důvod podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina z vyložených důvodů neobstojí. Soud proto žalovanému zakázal pokračovat v porušování žalobcových práv a přikázal mu, aby v procesně efektivní době obnovil stav před vrácením této žádosti.
30. V dalším řízení, pokud by žalobce získal v minulosti, či v současnosti držel práva z dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie, žádost bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek vydat pobytové oprávnění (v podrobnostech viz bod 78 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42).
31. O nákladech řízení soud rozhodnul podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení plně úspěšný, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Ty spočívají v nákladech zastoupení žalobce advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) takto:
 - odměna za dva úkony právní služby po 4 620 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby (§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d)],
 - paušální náhrada hotových výdajů 450 Kč za každý z těchto dvou úkonů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).
32. Advokát není plátcem daně z přidané hodnoty. Žalobci tudíž na náhradě nákladů řízení náleží částka v celkové výši 10.140 Kč. K úhradě soud žalovanému stanovil lhůtu přiměřenou okolnostem případu. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. dubna 2026

JUDr. Jaromír Klepš v. r.
samosoudce